

Klára Fábryová, 24 rokov, Bratislava

Neviditeľná ruka mi zvierá krk a nechce povoľiť. Hrdlo mám vysušené od dychčania, nohy roztrasené, žalúdok stiahnutý od strachu. Chytím sa zábradlia a premáham mdloby. Neisto sa pozriem na dvere pred sebou. Teraz, alebo nikdy! Zaplaví ma adrenalín, vstúpim dnu a zamknem. Srdce mi bije ostošesť.

Ocitnem sa v čierno-čiernej tme. Spravím pár opatrných krokov a presvedčím sa, či mi nič nestojí v ceste. Nútim nohy rýchlejšie kráčať, ale neposlúchajú ma. Rukami skúmam prázdno pred sebou.

Zrazu sa rozbije okno. Sklo sa roztriešti na zem a stlmí môj výkrik. Pritisnem si dlaň na ústa, stojím ako obarená a ani o milimeter sa nepohnem. Cítim len prudké údery v hrudníku a hrdle. Čo ak ich počuje aj on?!

Nohy stúpajú po úlomkoch skla a blížia sa smerom ku mne. Čupnem si a snažím sa, aby som nespustila hysterický plač. Kroky sú čoraz hlasnejšie a ráznejšie, pritisnem sa čo najviac k rohu zábradlia. Celé telo sa mi trasie. Nesmiem... nesmiem podľahnúť. Už je pri mne. Zastal. Z očí sa mi spustia slzy. Nechcem podľahnúť... nemôžem. Jeden krok, druhý, tretí. Ide smerom k rozbitému oknu. Stúpa po úlomkoch, ozve sa tupý úder. Bolestivo zasyčí. Nastane ticho. Narátam minútu, telo sa mi prestane triasť a v duchu si vydýchnem. Pomaly sa postavím. Utriem si líca vyštípané od slz, stiahnuté hrdlo povoľí a nohy sa pomaly rozhybu.

Dostanem sa do dlhej úzkej a neosvietenej chodby. Pokoj, hlavne pokoj. Upažím ruky, lakte sa mi ledva dopnú, dlaňami sa dotýkam stien a pomaly kráčam. Nádych-výdych. Budú tu okná? V takom obmedzenom priestore človek dlho nevydrží. Nádych-výdych. Nebude to dlho trvať. Určite už len pár krokov. Nemôže to byť také dlhé. Nádych-výdych. Stena sa čoraz viac zužuje. Nič nevidím, nie sú tu žiadne okná. Hlavne nepanikár. Určite už len pár krokov! Potrebujem kyslík! Nádych-zadrž-výdych. Sústredím sa na to, ako sa moje nohy hýbu súčasne s rukami. Nádych-zadrž...

Zakopnem o prah dverí a vpadnem do slabo osvetlenej miestnosti. Opretá dlaňami o kolená zhlboka nasávam ústami vzduch a vydychujem. Keď si moje oči zvyknú na šero, uvidím pred sebou siluety škatúl. Bude v nich baterka, zapalovač? Pristúpim k jednej veľkej škatuli a nakloním sa nad ňu. Niečo v nej je, šíri sa z nej sladkastý zápach. Presuniem sa k menšej škatuli a odvážim sa dotknúť jej vnútra. Končekmi prstov nahmatám laná, niektoré hrubšie, niektoré tenšie, niektoré zakončené slučkou. Vedľa nej je ešte menšia škatuľa. Beriem do dlaní kovové obruče prepojené krátkou reťazou a okrúhle predmety rôznych veľkostí, ich materiál sa mi lepí na prsty. V ďalšej sú parochne a masky – všetky z tej istej elastickej látky.

Pri rohu miestnosti ležia vedľa seba položené obrovské sudy. Veká sú otvorené; nakloním sa nad ne, aby som zistila, či ma neodradí zápach ako pri prvej krabici. Nič necítim. Takmer až po rameno vložím dnu ruku a dotknem sa niečoho slizkého. Trhne ma a automaticky sa odtiahnem. Druhýkrát sa prekonám; v ruke držím slizkú želatínovú špongiu s ryhami po celom povrchu. Pustím ju a prejdem k druhému sudu. Končekmi prstov sa opatrne dotýkam podlhovasto oblých a lepkavých tvarov.

Čo to robím? Prečo by tu vôbec mala byť baterka alebo zapalovač? Vytiahnem ruku a opäť ma chytá panika, keď si uvedomím ďalší problém. Nie sú tu dvere do ďalšej miestnosti. Iba chodba, ktorou som sem prišla. Prídem k nej so stiahnutým žalúdkom. Čím skôr to budem mať za sebou, tým lepšie.

Zavriem oči a v duchu si predstavujem škodoradostnú Júliu, no vôbec mi to nepomáha. Zasyčím od bolesti, keď si lakeť udriem o čosi kovové. Kľučka? Tá tu pred chvíľou nebola. Stisnem ju v spotenej dlani a pomaly otvorím dvere.

Rovno predom mnou, v komore na zemi, svieti malý závesný lampáš. Pozerám sa na mihotajúci plamienok sviečky a na chvíľu ma zaplaví pocit bezpečia. Prídem k lampášu a vystieram k nemu ruky. Zastaví ma vydesený ženský výkrik. Telo znovu preberie kontrolu nad rozumom a odmieta sa pohnúť z miesta. Druhý výkrik. Silnejší, desivejší. Po ňom sa ozve ohlušujúci vreskot, akoby niekoho sťahovali zaživa z kože. Neprestával a postupne sa zarezával až do kostí. Nepomohli mi ani dlane prilepené na ušiach. Takýto zvuk nemôže zo seba vydávať človek. Je to zvierací rev. Postupne slabol, až nakoniec ustal. Nahradilo ho ticho ako v hrobe. Hmatateľné a počuteľné.

Chytím si rozkrok. Myslela som si. Nohy to nezvládnem, vypovedajú službu a slzné kanáliky tiež. Ležím na podlahe s pritisnutou rukou na hrudníku. Som v poriadku, mne sa nič nestalo, som úplne v poriadku. Nič sa nedeje, nádych a výdych. Idem ďalej. Dofrasa, ja nechcem ísť ďalej! Mám toho dosť! Chcem tu zostať! Nemôžem! Môžem, tu je bezpečnejšie! Nie, musím ísť. To zvládnem, nemám totiž na výber! Ťažkopádne sa postavím a zoberiem lampáš. V prípade núdze sa mi zide, nie len na svietenie.

Z komory prejdem do obývačky s poloprázdnyimi policami kníh. Medzi ne presvitá slabé svetlo z lampáša. V tomto momente by som radšej uvítala tmu. Vôbec sa mi to nepozdáva. Mala by som sa vrátiť späť. Spomeniem si na výkriky, na chrpte mi vyskočia zimomriavky, potím sa. Silou-mocou sa presviedčam, aby som nevycúvala. Prechádzam pomedzi vysoké police a zadržiavam dych. Z jednej odrazu vypadnú knihy, zvrísknem. Zhodil ich klaun zavesený na nitkách. Už mám toho dosť! Stačilo! Ak sa znovu niečo stane, tak neprežijem. Na mieste dostanem infarkt a bude po mne.

V diaľke vidím svetlo presvitajúce popod dvere. Východ! Zrýchlim krok. Prosím, nech je už koniec. Prosím, nech už som von. Už nikdy do ničoho takého nepôjdem. Hlúpa stávka...

Naozaj, je to východ! Podľa pokynov som položila lampáš ku dverám a stisla kľučku. Ovanul ma príjemný vánok.

„Neverím, ty si to prežila! A našla si cestu von! No vidíš, živá, zdravá... ty si si cvrkla?“ privítala ma Júlia.

„Prestaň,“ precedila som pomedzi zuby.

„Žartujem, nie je to vidieť. Ale tvoja chôdza to dáva pekne najavo.“

„Potom pôjdem na toaletu. V každom prípade, vyhrala som stávku. Prvú a poslednú. Do ničoho takého už nepôjdem. Ani za päťsto, tisíc či desaťtisíc. Nikdy v živote. Nepresvedčí ma ani milión.“ Zaskočila som ju. Hovorila som jej to smrteľne vážne.

„Ty kokos, pekne ťa to vzalo. Takže v budúcnosti už žiadne escape room? Úprimne, dúfala som, že to prekonáš.“

„Toto nebola únikovka, ale dom hrôzy.“

„Povedala som ti, že je to escape room a zároveň strašidelný dom.“

„Vieš čo, pôjdeš tam nabudúce ty, čo ty na to?“

„Nie, nie. Teraz bol rad na tebe. Plakala si? Máš červené oči.“

„Nie.“

„Iste.“

„Tak dobre, plakala som. Bolo to hrozné. Veď ti poviem.“

„Okej, inak, prečo máš červené ruky?“

Na to som aj zabudla. Keď som prehladávala sudy, dotkla som sa čohosi lepkavého.

„Pravdepodobne umelá krv,“ poznamenala som.

Júlii som povedala všetko, nič som nevynechala. Pozerala na mňa s hrôzou v očiach.

„No... asi by som dostala infarkt.“

„To už je čo povedať, keď to povieš ty. Ničoho sa nebojíš.“

„Tí tvorcovia si dali na scenári dosť záležať. Najprv ťa naháňajú, potom nájdeš povrazy, putá, oskalpované hlavy, mozgy, črevá a ešte to vrieskanie... Skoro ako z hororu.“

„Ale, prosím ťa. Neboli to mozgy, ani črevá, ani nič z toho...“

Matne si spomínam na výkriky. Nepočula som ich z reproduktorov. Vychádzali z jedného miesta. Možno z pivnice? Júlia mi dala rozmenené bankovky a išla som do stánku doplatiť zvyšné peniaze.

„Dobrý deň. Tak, ako sa vám páčilo?“ privítal ma prívetivo mladý muž.

„Bolo to... strašidelné.“ Vyberala som peniaze a nastavila mu obe dlane. „Prepáčte, mám len drobné.“

Muž bez slova stál a zamyslene sa pozeral na moje ruky. Kútiky pier mu zrazu ovisli a pôsobil odmerane. Párkrát zvrátil obočie a oblizol si pery. Ústa sa mu zovreli do tenkej čiary a viečka sa tiež privreli. Niečo sa mu nepáči. Ani mne by sa nepáčilo toľko mincí.

„Ehm, ehm,“ trápne som si odkašľala. „Prepáčte, že som nezaplatila hneď, ako som prišla. Mala som len bankovky. Kamarátka mi ich rozmenila teraz, keď som bola vnútri.“

„Je to v poriadku,“ usmial sa na mňa. „To vás tie sudy až natoľko lákali, že ste sa dotkli ich dna? Ste jedna z mála. Väčšina ľudí sa neodváža.“

„Prepáčte, chcela by som si umyť ruky, ale neviem, kde sú toalety.“

„Povedal by som, že ste dokonca prvá, kto siahol do tých sudov. Máte guráž.“

„Veď je to predsa úniková hra. Prirodzene, že som hľadala svetlo v sudoch a na iných miestach. Nie je na tom nič zvláštne.“

„Nie, ako hovoríte, nie je na tom vôbec nič zvláštne. Toalety? Bohužiaľ, nie sú. Jedine, ak by ste chceli ísť sem,“ kývne hlavou k strašidelnému domu.

„Ďakujem, raz mi stačilo. Pôjdem radšej inde.“ Naznačila som mu, nech si tie mince už konečne zoberie.

„Ak by ste náhodou ešte niečo potrebovali, budem pri východe,“ žmurkol na mňa.

Ako som kráčala za Júliou dumala som nad prevádzkarom a nad tým, že to môj močový mechúr už ďalej nevydrží. Keď si odo mňa bral drobné, všimla som si, že mal tiež „krvavé“ dlane ako ja. Zvrtla som sa na päte a mierila som k východu, aj napriek inštinktu, ktorý mi hovoril opak. Chvíľu som čakala na prevádzkara, no neobjavil sa. Čo ak išiel dnu? Stlačila som kľučku dverí a jemne potlačila dovnútra.

„Haló? Ehm, prepáčte, vedeli by ste mi, prosím, povedať, kde najbližšie je toaleta okrem tejto?“

Potlačila som ešte viac. Zľakla som sa, lebo za dverami sa niečo zošuchlo na zem. Nazrela som za ne; bol to akýsi veľký predmet zabalený vo vreci. Naklonila som sa bližšie a pod topánkou som niečo ucítila. Stála som na ruke, ktorá vytŕčala z vreca spolu s blond'avými vlasmi. Zalial ma pot, stiahlo sa mi hrdlo, sánka zamrzla a viečka odmietali vykonávať svoju funkciu. Hýb sa! Nesmieš tu zostať! Hýb sa! Ako v spomalenom filme som prišla až k Júlii.

„Neuveríš čo sa práve stalo! Pýtal sa na teba: ako sa voláš, koľko máš rokov. Povedal, že sa mu páčiš a chcel by ťa bližšie spoznať. Dokonca sa pýtal, kde bývaš, aby mohol po teba prísť, keď ťa pozve na obed.“

„Kto?!“

„Ten prevádzkar. Fakt si ho zaujala. Očividne ide po blondínach. Čo je? Prečo sa tak divne tváriš?“

„Volám políciu.“